

πού σέρνουν τήν καρότσα σου και άνθρωποι ακόμα γιά νά μήν τρώνε άχυρα σάν κυβερνήτ' τ' κόμμα, πού φαίνεται τ' σπλάγγουν μας, τ' σπύζουν εν τών όστών μας, πού λίσ οι ξίνιαι πώς θά πρύν τ' γάλα τών μαστών μας, και τά μαρπά του θ' καθείς νυχθημερόν βυζαίναις προστού να πρύν τ' γάλα του με ρογούζι ξίνιαι, πού θλίβεις πίστων πάντοτε να θυμών προς σέ ως κόκκον εις σινάπειαι, Έθναρχα μου χρυσί, κι' άκούεις γύρω σου κι' έμει και τόν καθένα μύστην πώς ως βουνόν σινάπειαι προς σέ θά έγγ πιστων δταν άπ' έξω στίκισαι τους πονηρούς οίκων, άλλιαι, Θεωρώτε μου, μήν περιμένεις κόκκον, γιατί με τ' Κουβέρνο σου τήν πίσσα μας άργαζεις, και με τήν πίστι πούχουμε τήν πίστι μας ως βγαζεις.

Σύ έπρεπε τόν Άνακτα να τόν ευχαριστήσης, πού σ' έκαμε με τούς θεμούς τόν κόσμο να φωτίσης, πού γιά τ' Σύνταγμα λυσάξ και στίκεις 'στό ποδάρι κι' άργισμα τρεχάματα με τόν Μπαϊρακτάρη, και μες 'στό πρώτα καμάτα και μες 'στ'ής πρώταις ζέσταις με τρούμπαις τά κεράλια μας μερούσκων πυροσβέσταις, κι' άπ' τ'ο καπίλο έξαρνα ως κάτω 'στά παπούτσια μας κάνουν όλους θάλασσα, μες κάνουν όλους λούτσα, κι' ό λιγερόν και κοπιερόν και πιάσατε ταμπουρι και νίφου κι' άποσάγαμε και κόρτε το κουμπουρι. Σύ έπρεπε τόν Άνακτα να τόν ευχαριστήσης, πού σ' έκαμε με τούς θεμούς τόν κόσμο να φωτίσης, πού τ'όσαι στάσεις τρομαρξαι και τ'όσαι άνταρσαις άμείωας έξεθύμαναν με τ'ής ψυχραλουσίαι, πού τ'ά ξερά τ'ά λαχνα ποτίουν τ'ής Αλλής σου, πού 'ζυπνησε κι' 'ιθρόνησε κι' 'ό λαός Νικολής σου, τ'ο Δεδιόκαι όπλαζή, τ'ο πρώτο σου απήρόν, και θυμομένο κελαιδί 'στό φλογερό Κορόνι, πειρ τε του συνίρεσθαι κι' άπείρεσθαι με τούμπαις δταν μακροθεν βλέπωμαι πώς έρχονται ή τρούμπαις. Σύ μένε Τσάρος πάντοτε και τού Μωρρά θ' γίρες, ισύ έπλάσθης, άδελφι, να μινεις Ροβεισπίρος, γιά' αυτό ξεστέρη γίνεσαι, γιά' τούτο είσαι μάνα, τέτονον σέ θελ' ή Καρκαλού καθώς κι' ή Δημητσάνα, έγω δέ τώρα επειδή πωθώ τήν προόδον σου κι' ή δόξα υποπόδιον να είναι τών ποδών σου, κι' έπιθυμώ ένίστε να γίνεσαι σισμέας και να κουνή τ'ο Σύνταγμα και κάθε μας θεμούς και στόματα ν' άκούωνται σάν τ'ο δικό σου λαύρα σκοπέως αύριον πρωί να σέ χερτάως μαύρα. Και μη νευίζης παντελώς, καμίνιε Θεωωρέτο, ότι κι' έγω εκόλλησα 'στον Λόρδο Τρικουπέτο, έγωμαι άνεξάρτητος με νού και χαρακίτηρα και μοναχά τόν Λεμνλή κηρύττω γιά σωτήρα. Όσα φρονώ και σκέπτομαι πολλαίς φοραίς σου τ'άπα και τώρα, Τσάρε, στρώσε μου τήν Ρωσική σου κάπα με τούτο τ'ο στηληρ' μου να σου τήν ζετινάξω και γιά τούτο κινούνειοντας θεμούς μας να φωνάζω.

**Σκηνη μεγάλη, λαός πολός,
κι' ό Περικλέτος κι' ό Φασουλλής.**

Φ.—Είπε γιά τ'ο συνίρεσθαι κι' ή γλώσσατ'ού Λειδίδη, και τούτου του συνίρεσθαι πολλά υπάρχουν είδη, συνίρχομαι εις έαυτόν από φρικτήν μακίαν, συνίρχομαι, ως λέγομεν, εις γάμου κοινωνίαν, συνίρχομαι μονάξ μου κι' εν άγορξ πληθείση μετά τού Τσιλιπέταρη και τού Μυριανθούση.

Και τούτο τ'ο δικαίωμα τ'ο μέγα κι' 'ιερόν βιζιάς μες τ'ο ήπασσαν εις τούτον τόν κηρόν, κι' ουδέ κανίνας ειμπερει όπόταν του κηνήση, με τούτο τ'ο συνίρεσθαι λαούς να συγκινήση, και με τρηγμόν και με βρυγμόν κι' άλλαγαμήν φρικτούδ, να στίκουν τά μεσανύκτα ή γειτηνιάς 'τό ποί.

Έγω δέν θέλω να 'μιλώ πριν τ'ής ένάτης ώρας και δέν 'μπορεί σας βεβαίω 'στον νού μου να χωρίση πώς έλευθέρους ρήτορας πανελευθέριας χώρας δέν τους άφινουν να 'μιλούν όπόταν τους άφήση, με 'στά καλά καθυόμενα με έρθουν νιρόν μες λούζουν εν δικαίωμα τούσσων ιερόν.

Έκτός δέ τούτου και παινή μες έδαλνα βρακίαν, τούτίτσι άπηγορεύσαν και τήν όπλορηρίαν, ενθ' τ'ο μέγα Σύνταγμα ρητός καθιέρουν πώς έλευθέρους ειμπερρι καθις να μαχαίρων, και μαμά και μπου. Κορόναροι και μαμά και μπου Έλληρ, μαχαίρια να λαμπουκίπουν, να πέρτουν πιστολιάς.

Έως τ'ο κόκαλο ζητού μαχαίρη να μες βόνουν και κατά τόσην έρευναν εις τους πολίτας κάνουν. Και φάγγουν τόν άνάτονον και φάγγουν τόν κατώτατον, ως τώρα όίως έρευναν κανένα δέν άφήκαν, μηδ' κι' αυτόν τόν Φιντιαλή τόν σορολοζώτατον, και δύο έγγειρίδια Συντακτικού τού β'ρήκαν.

Σέ φάγγουν αναείδιστα 'στό όρομο και 'στό σπήτι κι' 'ισος να κάμουν έρευναν και 'στου Μητροπολίτη, κι' 'ισος πολυ χειρότερα να μες συμβούν ακόμη ως ότου πλέον, κύριαι, σισθεν ής θεμελίων τού προφουλιός Συντάγματα θεμελιώεις νόμοι και πάει πιά 'στό όιάβολο τού τούσον μεγαλίον.

Γιά νάμναι τέτονος άνθρωπος εις τήν Άστυνομίαν χερστός, γενναίος, άσπιδος κι' άκέραιος καθ' όλα, πού άμα θέληξ δέν 'μιλείς με 'ελευθεροστομίαν και σ'ο κι' έγω και καθιμάξ μεμύει κοκκινουκόλα, πού γιά τιμή σου τ'ο θαρραί να γίνεσαι στηληρ' άπόνα χίρι τιμο σάν του Μπαϊρακτάρη.

Γιά να σπώνη, κύριοι, τά παστρικά τού χίρι και να μες πέρη έξαρνα πιστόλια και μαχαίρια, κι' ουδ' εις αυτόν τόν Φιντιαλή να συγχαρή να φέρη μηδ' μικρού Συντακτικού κανένα έγγειρίων, ουδέ 'στον Τσάρο του Μωρρά ουδέ 'στον Καλησπέρη να σοκούν μετά τας ένιγα γιά τ'ο γνωστόν σφακίριον.

Γιά να βαρη άλύπητα χωρίς κανένα οίκτον και τού Μυλλότρον τους πιστούς κι' αυτού τού Βοναπάρτου, κι' ουδ' τήν τούσον ιερών σιγην τών μεσανύκτων να τήν ταράττη βρυγημόδ Βασιλική κι' άντάρτου και να γαρξίξ ή καθιεις σάν όνος και σάν άδρας α' Έλληρ, Κορόνι, Κόρόνος, Κορόνα και Κορόναρος. »

Γιά να κοιμάσαι ήσυχος 'στ'ής τυριναις άντάρταις από πολλών ρητορικών και γαιδουροναράις,

...πὺ νάναι τίτοις ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἄστουμιαν,
 πὺ κατενάξει μὲ νερό τὴν τόσην τριχομίαν,
 πὺτὸ καὶ μόνον, κίρρι, σημαίνει φανερά
 πὺς ἴπλάκωσε τὸ Σύνταγμα μεγάλη συμφερά.

...δὲν θέλωμε Διευθυντὴ σὰν τὸν Μπαϊρακτάρη,
 πὺτὸ ν' ἄφινη ἄπολο τὸ κάθε παλληκάρη
 καὶ κίρρι νὰ γίνεται τοῦ κάθε μαχαίριού μας...
 καὶ ζητοῦμε ἄνθρωπο πὺ νάναι τοῦ χεριού μας,
 καὶ σὰν γυρέψη ὄρια νὰ βάλῃ ἴσ' τὸν ἀγῶνα
 καὶ φάη φάπαις ἀπὸ ἴμας ὅπου νὰ πᾶρ γόνα.

...ὅτὴ δὲν εἶναι, κίρρι, κατέστασις πραγμάτων
 καὶ γίνεται ἀφαίρεσις γνωστῶν δικαιωμάτων,
 ἴν σὲς δὲν ἀντιτάσαστε τὴν βίαν πρὸς τὴν βίαν
 ἴν ὄλουσ σὰς ἐτρόμαξαν μὲ τὴν ὑδροφοβίαν,

...εἴγ' ὅμως πὺ φλογίζομαι μ' αἰσθήματα γειναῖα
 μενάχος θὰ συνίρωμαι καὶ μετὰ τὰς ἰνῆια.

...Κανίνα δὲν θὰ φοβηθῶ καὶ θὰ συνελθῶ μόνος
 γιὰ νὰ θυμῶση πρὸ πολὺ Κυβέρνησις καὶ Θρόνος.
 Γνωρίζετε πὺς φέρεται κατὰ κρημνῶν τὸ σκαφὸς...
 τοῦ Διαδόχου ὁ μπεμπῆς καὶ αὐτὸς μηχανορράφος...
 καὶ ἐκείνος μὲ χλαδί Ἑλλάς ἴσ' τοὺς ὀρμούς ἰθαθά
 καὶ ἀπὸ τὰ θυῶναρμικα πᾶν φρόνημα ἐχάθη.

...Καὶ τοὺς μπεμπῆδες τῆς Αὐλῆς, ὅπου φαναζοῦν τοῖσα,
 μὲ τοῦ Τρικοῦπη τὴν Ἑλρὰ τοὺς εἶναι λύσσα.
 Μηχανορράφος καὶ ὁ μπεμπῆς !... παρὸν ντοννὲρ τὰ χάνω ...
 καὶ τρίγει, ὅπως φαίνεται, πολὺ κακὴ δουλειά
 γκατὶ καθὼς ἐκ τῆς Αὐλῆς αὐθεντικῶς μανθᾶνω
 εἶναι καὶ ἡ παρὰμνῆνα του ἴσ' τὸν σῆρκο μὴν ἰληρά.

Ἐνῶ δ' ἐκύτταξα κι' ἐγὼ ἀντιπροβίβεις ἀκόμα
τοὺς Σταύλους τοὺς Βασιλικούς μὴ ἀνικτὸ τὸ στόμα,
δὲν ξέρω πῶς ἐγλιστρήσα μὴ σχῆμα τραγικόν
κι' ἕνα κοκκῆσαι μὴ; ἔλας μηχανορραφικόν,
κι' ἀπλωθῆκα φαρῶς πλατύς ἔμπρος' ὅτ' οὐκ ἐξορῶμεν
καὶ ἐξάπλωμα καθὼς αὐτὸ δὲν ἐνθουσιάζει ὄμειν.

Ἐκτός αὐτοῦ τοῦ Ἄνικτος ἔλας; τοῦ στέλλου θροῦμπας...

Π. — Σώπα, μαρὶ, γιατί θαρρῶ πῶς ἐρχονται ἡ τρομπάκι.

Φ. — Ἀς ἐρχονται, ἄς ἐρχονται, καθόλου δὲν με μίλει...

μακρὰν μου σὺ Βασιλικὴ πορσεβεστῶν ἀγίτη.

Θὰ γαλβανίσω τὸν λαὸν μὴ στίγους Κορδορούμπα...

Π. — Κόρτο, μαρὶ, γιατί θαρρῶ πῶς ἀνιζει ἡ τρομπάκι.

Φ. — Βρὶ τί μου λές;

Π. —

Φωνάζουν πῦρ...

Φ. — Ἐστὰ πόδια, συμπολίται,

γιατί θαρρῶ πῶς λούσιμο δεινὸν ἐπατελλίται.

Μὴ τὸν λαὸν ἐξάπτετε μ' αὐτὸ τὸ τοιρλόγι...

τοῦ Ἑλλήνος ὁ πράχλος νερὸ δὲν ὑποφέρει,

ἀν δὲ κι' ἐγὼ ἀτρόμητος ὅσας συναθροίσεις τρίχω

ὑπὲρ σιδήρου καὶ πυρὸς ἀρόβως ν' ἀλαλάξω,

ἀλλ' εἰς τοιοῦτον πῦρ ὑγρὸν καθόλου δὲν ἀντίγω

καὶ φεύγω μὴ τὰ τέσσαρα τὰ ροῦχα μου ν' ἀλλάξω.

Αὐτὸ τὸ πῦρ ὁ παλιὸς τὸ βῆρας Ἀρχμηθῆς,
μὴ τοῦτο ξεφλογίζεται κι' ὁ Ράλλης κι' ὁ Λεβίδης,
κι' αὐτὰ τὰ καταβρίγματα τὰ ὄροια καὶ τᾶκακα
κάθε Σαιν-Ζουστ αἰμογαρῆ εὐθὺς τὸν κάνουν μπάκακα,
καὶ κάθε Συναγματικὸς κι' ἀνάρτης φρενιζομένους
κοᾶζει βρεκικῆζ κοᾶζει πατόκορφα λουσιμένους.

Τὸ Σύνταγμα, Καλλιφρονά καὶ Ράλλη καὶ Λεβίδη,
μας τῶρεσαν, μας τῶρεσαν, μας τῶρεσαν μουσαῖι.
Δὲν εἶναι πλέον Σύνταγμα .. τίλειωσαν τὰ ψήματα...
παίει κι' αὐτὸ ὅτ' ἄβλολο χωρὶς νὰ τρίξουν αἵματα.
Μ' αὐτὴν τὴν νέαν μέθοδον τῆς τρομπάκι κατελίθη,
μ' αὐτὴν τὴν νέαν μέθοδον τῆς τρομπάκι ἐξεπλίθη.
Κατάλυσις Συναγμάτους... θεσμὸν ἀνατροπή...
βλαστοθήματα, φασιλωσται, δὲν εἶναι προκοπή,
ἀν δὲ κανένας γὰρ θεσμὸς μὴ λείξει μόνο πῆ
ἀμείους καταβρίγεται καὶ γίνεται παπί.

Δὲν πᾶνε τοῦ Συναγμάτους νὰ βρέξουν τὴν πλατεῖαν,
ὅπου μὴ βρώμαν κατ' αὐτὰς ἐγίμειο παντοῖαν,
ἀλλὰ μὴ τρομπάκι ἐρχονται πορσεβεστῶν νὰ βρέξουν
αὐτοὺς πού γὰρ τὸ Σύνταγμα δουλειὰς μὴ φρονταῖς ἔχουν;
Σταθῆτε, μὴ μὴ βρέχετε καὶ δὲν κρατῶ κι' ὀμπρίλα...
μας λούζουν μαῦροι τύραννοι μὴ τρομπάκι καὶ μαστίλα,
κι' ὀρίζουν πῶς οἱ ρήτορες σὰν ὀμιλοῦν ἐξώρας
θὰ σιωποῦν μὴ βροχὴν ραγοποιότητος μπόρας,
καὶ χάριν τῆς ὑγείας τῶν χωρὶς νὰ βγάξουν ροῦχα
θὰ κάνουν χάρισμα λουτρά τῆς τρομπάκι σιδηροῦχα.

Σὰν Ἀρρωαίους ποτικίους μὰς βρέχουν παρ' ἑλπίδα
κι' ἔχουν μονάχα τὸ νερὸ τῶν λόγων μας κοπίδα.
Μὴ φεύγετε Σαιν-Ζουστῆδες ὡσὰν βρεγμένοι γάτσι
κι' ἂν σ'τὴν ὀρμὴν τοῦ λόγου σας ὀρμητικῶς σας λούση
ὁ Σκαγεράκης ποταμὸς μὲτὰ τοῦ Κατεγάτῃ...
σταθῆτε κι' ὁ κυρίαρχος τοὺς λόγους σας θ' ἀκούση.
Κατὰ τῆς τρομπάκι ἀντοχὴν ἄς δειξώμεν γενναίαν,
ἄς βραπτισθώμεν ἥρωες εἰς κολυμβήθραν νείαν,
ἄς φάγ' ἡ μύγια σίδερα κι' ὁ κούνοπας ἀτσάλι,
πολλοὶ θεσμοὶ σὰν τῆς Γρελλῆς ἄς γίνουν τὰ καλλῆς,
κι' ἄς κωνηθοῦν τοὺς ρήτορας καὶ μὴ τὸ σερβιτοῦσι
ὡσὰν νὰ εἶν' ἐπιρροὴ λυσσαρικά σκυλιὰ.

Ἄλλ' ἔχι... μὴ μὴ βρέχετε καὶ θὰ συναχωθῶ...

μὴν ἔχετε τοιοῦτον πῦρ ὅσος νόμον καὶ παθῶ...

τί λούσιμο τῆς κεφαλῆς, τοῦ στήθους καὶ τῆς ράχης!...

Λεβίδη, τὰ κουμποῦρα σου με τί γέματα τάχως!...

τὰ γέμισα μὴ μπαλαράμ, φυσικὰ καὶ κομμάτια,

μὰ σὰν ἀρχιπὸν πῦρ ὑγρὸν τὰ δέγνω γὰρ τὰ μάτια...

μὴ τάρματα σου πρόβλε καὶ ὀδοῖ τους ὅτ' αὐτὰ...

ἔχι! τάρματα μου βράχνηκαν, δὲν πᾶνουν φωτιὰ.

Βάστα σὶ τοῦτο τὸ νερὸ, κατακαυμένει Ράλλη,
καὶ σὺ, καυμένει Νικολῆ, μὴ σκίθης τὸ κεφάλι.
Πότε τοῦ Νῶε θὰ φανῆ λευκὴ περιστέρη
νὰ μὰς εἰπῆ πῶς τίλειωσαν τῆς τρομπάκι τὰ νερά;
Ἄλλ' ἔχι, κι' ἡ περιστέρη τοῦ Νῶε ἡ λευκὴ
ἡλιακὰ κλάδον ἔφερε, κι' ἐκ τούτου τοῦ συμβόλου
μυχανορράφα φαίνεται πῶς τὸν Αὐλικὴ
κι' ἔγγρα πρὸς τὸν Κορδόναν καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου.

Τῶν Ἀρμοδίων ἄς κρηθοῦν τὰ ζῆση κι' αἱ μυρσῖναι,
κατὰ τῆς τρομπάκι τοῦ λοιποῦ ὁ πόλεμος ἄς εἶναι,
κι' ὅποιος δὲν θέλει νὰ φανῆ διλοῦς καὶ φαριλάς
ἔμπρος' ὅτῃς τρομπάκι ἔροδος, κι' ἡ τὰν ἡ ἴπι τὰς.
Ἄλλ' ἔως ὅτου κατ' αὐτὸν βρεγμένοι προχωρήσετε
πῶς ν' ἀλλάξω σπῆτι μου καὶ νὰ μὴ συχωρήσετε.

Καὶ ὀλέγεις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Χρῆστος Καραγιάννης ἐξετασθεὶς ἐσχάτως
ἀνεκρησθῆς πρῶτος καὶ ἄνω ἀδουκάτος.
μετὰ πολλῶν ἐπαιτῶν λίαν καλῶς λαδῶν
πρὸς καύχημα οἰκείων καὶ φίλων ἀκριδῶν.

Νικάκης καὶ Γιαννόπουλος, δαδὸ νέος μ' ἀρετὰς
τῆς Νομικῆς Διδασκαλίας ἐθνηκαν κατ' αὐτάς,
ἐφ' ᾧ τὸν σθένειν κι' ὁ Ρω μὴ ἔσ τὸ ἐνα κι' ἄλλο χρεῖ
καὶ μετ' ἡμῶν κι' ὁ φίλος τῶν ὁ Μάνος τοὺς συχαίρει.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸς οὐκ ἔχω — πῶς ὅτ' οὐκ ἔχω ἀνίθη,
ὅτῃν Ναύπλιον ἀπένο — κι' ἀπὸ τοῦδ' ἀνοροῖται
μὴ ἐνεδοχῆτο Σπῆς, — δαδὸ ὅτ' ἀπὸ λῆθι τρεῖς ὅτ' ἐξεί,

μὴ Χρῆστος μὴ μὴ μάκτρα — μὴ μετὰ ὀλεσθῆ,
καὶ μὴ χρεαθῆς ἀδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοῦτος πολίτης.